

Näin sen muistan

An abstract illustration featuring stylized flowers and leaves. The flowers are in shades of orange and red, while the leaves are a deep blue. The background is a light beige color. The overall style is modern and minimalist.

PIRJO
PIENSALMI

Elämäni tarina

Omistettu

Minna-Marjalle ja Sanna-Maijalle

*Kuin pitkää helminauhaa
nää vuodet olleet on ...*

2. korjattu painos

© 2023, Pirjo Piensalmi

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-31-8595-1

Minun tarinani

Yksi tarina minusta on tämä. Tytöstä, joka kasvoi Helsingin asfalttikaduilla ja -pihoilla, katsoi suurin silmin aikuisten maailmaa, verkkokalvoille piirtyi kaupungin silhuetteja, suurten yritysten nimiä, minua ympäröivää kaupunkia. Olen aistinut jo lapsena kaupungin hyvät ja huonot puolet. Täällä olen käynyt kouluni, tehnyt työni, kasvattanut lapseni, viettänyt vapaa-aikaani.

Meren läheisyys on aina ollut lapsuudessani läsnä, se on ollut kiehtova ja samalla vaarallinen. Syvä ja arvaamaton. Raitiovaunujen rauhallinen liikenne kaupungilla, en osaa kuvitella kotikaupunkiani ilman raitiovaunuja. Kivijalkakaupat, ns. ”näyteikkuna”-kävelyt Fredalla, Roballa, sekä iso- että pikku-, Korkeavuorenkadulla ja leveällä Espalla ja Aleksilla. Koulumatkat upeaa, nostalgista Bulevardia pitkin. Kaivopuisto ja sen kalliot. Kaupungin keskusta oli elinalueeni. Se oli pieni ja viehättävä. Sen kartta oli päässäni kymmeniä vuosia kapeine katuineen, leffateattereineen, kahviloineen.

Yrityksistä Rake, Renlund, Tempo, joita ei ole ollut enää vuosikymmeniin ja Anttila, ja jotkut muut, jotka ovat ja ovat aina olleet, Stockmann, Postitalo, Sokos, Lasipalatsi, Wulffin kulma, Husiksen talo ym.

Toinen tarina on tämä. Olen ollut sotaa paossa, josta en tietenkään muista mitään, ja viettänyt melkein kaikki kouluaikaiset lomani Kääpälässä mummon hyvässä huomassa. Olen juossut koko kesän paljain jaloin pitkin hiekkateitä ja heinikoita, seurannut naapureissa olevien maatalojen elämää, oli lehmiä, hevosia, lampaita, kissoja ja koiria, oli metsää ja ahoja, metsämansikoita, vadelmia, mustikoita poimittavaksi. Kylässä oli paljon lapsia ja monista tuli elinikäisiä ystäviä. Ja kesä oli aina lämmin ja aurinkoinen, joskus ukonilmat hetkeksi viilensivät ilman. Talvilomilla olen hiihdellyt valkoisilla korkeilla hangilla, laskenut suuria Salpausselän mäkiä, sukset aina oven pielessä odottamassa, olen luistellut Vekaran jäällä hiihtolomilla.

Kolmas tarina on tämä. Syvä Savo tuli tutuksi Impitätini myötä, kun hän meni naimisiin Purhosen Eemelin kanssa ja muutti Sulkavalle Kaipolan kylään. Siellä Saimaan kauneus, kirkas vesi, monet saaret, lahdet ja poukammat ovat jääneet unohtumattomasti mieleen. Siellä soutelin ja vietin aikaani maisemia ihaillen. Ja mökin takana humiseva kaunis metsä, jossa kuuntelin puiden lehtien havinaa. Olen viettänyt siellä yhden hiihtoloman ja hiihdellyt Saimaan jäällä 40 asteen pakkasessa.

Neljäs tarina on tämä. Rakastuin Pohjois-Karjalaan ja Kiteeseen jo nuorena tyttönä. Sen iloiisiin ja puheliaisiin ihmisiin, reippaaseen elämänmenoon. Se oli jotain ihan uutta minulle, hesalaistytölle, asfatti prinsessalle. Kau-poissa puhuttiin kuin vanhalle tutulle. Siellä oli kovat talvet ja kuumat kesät, mannerilmasto. Harjuja ja vaaroja, mutkaisia teitä ja korkeita mäkiä. Siellä kohtasin myös elämäni rakkauden. Sitä en osaa selittää. Se vain tapah-

tui. Se tapahtuu jokaiselle joskus ja vie mennessään joko hyvään tai pahaan.

Viides tarina on tämä. Maailma on avartunut vuosikymmenien myötä Minnan ja Sannan muutettua rapakon taakse. Olen saanut tutustua sekä amerikkalaiseen että argentiinalaiseen kulttuuriin, ensin Minnan opiskelujen myötä Etelä-Carolinassa Charlestonin yliopistossa ja myöhemmin Sannan tavattua amerikkalaisen miehen Roban ja molempien muutettua tuhansien kilometrien päähän koti-Suomesta. Välimatkat ovat pitkiä, mutta olen onnellisesti saanut viettää aikaa sekä Amerikassa että Argentiinassa vuosien varrella, seurata tytärteni elämää ja heidän perheitään, katsonut, kuinka lastenlapseni ovat kasvaneet pienestä paaperosta aikuisuuteen. Italia ja Calabria on tullut tutuksi Minnan miehen Miguelin isän kotipaikan Coccorinon ja sen ympäristön myötä. Molemmat tytöt perheineen ovat myös vierailleet Suomessa mahdollisuuksien mukaan. Onhan se tyttärille rakas kotimaa.

Viides tarina on tämä. Tutustuin Aimon myötä isäni lapsuuden maisemiin ja mielenkiintoiseen merelliseen Kotkaan ja Pyhtään Heinlahteen. Metsästyksen, kalastukseen ja ajokoiraharrastukseen. Olen ollut hirvimetsälä ja tutustunut ajokoirien ajotuloksiin. Ollut mukana verkkokalastuksessa sekä kesäisin Luujärvellä että kesäisin ja talvisin Heinlahdessa ja lenkkeillyt Aimon koiran kanssa korkealla Kokkokalliolla ja tähyillyt kauas kauas merelle. Nähnyt tuulen tuivertamia mäntyjä ja katajia ja kallioista, karua luontoa.

Tarinassani tarkennan elämäni kokemuksia, joten ole hyvä ja ala tutustua minuun.

Eirassa ja Katajanokalla

Euroopassa riehui toinen maailmansota. Suomi oli sotinut talvisodan 1939-1940 ja menettänyt osan Karjalaa Viipuri mukaan lukien. Karjalaiset jättivät maansa ja mantunsa ja matkasivat Suomeen kotieläimeen ja tavaroineen, monet jalkaisin.

Outisen Aune ja Piensalmen Veikko olivat tavanneet Kotkan Kairossa ja heidät vihittiin Kymin Metsäkulmalla juhannuksena 1941. Nestori-vaarin rakentaman talon pihalla tanssittiin häitä hanurin soidessa ja häävalssina oli iki-ihana Carmen Sylva. Toki he ”tiesivät” toisensa jo Kääpälän lapsuudesta, koska molempien suvut, isovanhemmat, vanhemmat, tädit ja sedät tavalla tai toisella sivusivat Kääpälää ja osa heistä asuikin siellä, joku pitkään, joku vähän vähemmän aikaa. Muutamat myös Piensalmista kävivät Kääpälässä koulua 1920-luvulla, joka toimi Peuhun tuvassa ja myöhemmin myös vanhalta kansakoululla, joka rakennettiin 1927. Äidin ja isän ikäero lapsena (5 vuotta) teki varmaan sen, että nuorina ja lapsina ei ollut paljonkaan yhteistä.

Jatkosota alkoi 25.6.1941, jolloin Suomi yritti vallata takaisin talvisodassa menettämänsä alueet. Muistan äitini maininneen, että sodan merkit olivat jo ilmassa samaan aikaan kun häitä vietettiin.

Neuvostoliiton suurhyökkäys kesäkuussa 1944 mursi suomalaisten etummaisat puolustuslinjat. Raskaiden torjuntataisteluiden jälkeen aseet laskettiin 4. – 6.9.1944. Moskovan välirauha allekirjoitettiin 19.9.1944 ja se vahvistettiin Pariisin rauhassa vuonna 1947.

Mummoni Hilma Maria oli kuollut 1938 ja vaarini Nestori kuoli 1947, eli heistä minulla ei ole minkäänlaisia muistikuvia, valokuvia vain. Äitini lapsuudesta ei ole edes valokuvia, kun Amalia-mummon mökki paloi 1937 maan tasalle eikä mitään pystynyt pelastamaan, ei jäänyt pystyyn kuin uunin muuri.

Kesällä 2021 tutkin mökillä ”muistojen laatikkoa” ja löysin sieltä selvitystä isäni työelämästä ennen sotia ja sodan jälkeen. Tässä pähkinäkuoressa: Isäni toimi 1932 noin vuoden porapoikana Viipurin tie- ja rakennuspiirissä Kymi-Anjala -tietyömaalla, 1940 muutaman kuu-kauden sepän apulaisena PLM:n linnoitustöissä, noin puoli vuotta 1942 seppänä PLM:n linnoitustuömaalla ja noin 1,5 vuotta 1949-1951 valimon apumiehenä VR:n konepajalla.

Vanhempani muuttivat ensimmäisen avioliittovuoden aikana Helsinkiin, asuivat ensi alkuun Pietarinkadulla ja minä synnyin Helsingin vanhalla kättilöopistolla Teh-
taankadulla 28.9.1942. Äiti oli sairaalan iäkkäin synnyttäjä, jo 30-vuotias ja synnytys ei ollut helppo.

*Helsingin suurpommitukset helmikuussa 1944, erikoistutkija
Martti Helminen:*

”Uusi Suomi julkaisi 11.11.1942 uutisen Helsingin pommituksesta, jossa 50 henkilöä sai surmansa ja haavoittui 120 henkilöä. Pommi putosi Yrjönkadun ja Roobertinkatujen risteykseen keskelle väkijoukkoa, joka kiirehti elokuvateatterista kohti läheistä väestönsuojaa. Suurpommitus oli myös 06. - 07.02.1944, jolloin Eiran ja Ullanlinnan alueelle putosi kymmenittäin pommeja. (Asuimme silloin Pietarinkadulla ja äiti kertoi joskus, että ikkunat menivät rikki ja olen lentänyt ilmanpaineesta seinään, kun pommi tuli lähelle.)

Unto Heinonen on kuvannut tapahtunutta: ’Asunto Helsingissä Pietarinkatu 11:ssa oli myös kuin tulilinjalla. Kuuluisat helmikuun 1944 pommitukset jättivät pahimmat jäljet. samaan taloon tuli yksi lentopommi, joka jäi suutariksi. Lähimmässä naapurissa useimmat talot tuhoutuivat tai saivat osumia. Silloin menivät rikki myös kaikki kodin ikkunat, joiden tilalle saatiin uudet ruudut lasipulan takia vasta seuraavan lokakuun lopulla ...’ Nykyinen Pietarinkatu 12 on rakennettu vuonna 1960.”

Maailmansotien välisenä aikana Bulevardin ja Albertinkadun kulmassa olevassa loistokkaassa rakennuksessa toimi Neuvostoliiton lähetystö. Venäläiset pommittivat helmikuun 1944 suurpommituksissa taloa, jossa toimi silloin Saksan lähetystö. Vanhat valokuvat kertovat, että jyrkän kivitalon seinät olivat pystyssä monta vuotta pommitusten jälkeenkin, vaikka katto oli pudonnut sisään. Talon korjausta suunniteltiin rauhan tultua, mutta Neuvostoliitto luopui hankkeesta, kun se sai väljemmän tontin Tehtaankadulta, jonne uusi suurlähetystö rakennettiin.

Pommitus oli vahinko, koska Neuvostoliitto omisti rakennuksen. Suomalainen palokunta ei tietenkään pitä-

nyt mitään kiirettä palon sammuttamiseen, joten talo sai palaa ihan rauhassa.

Olimme sotaa paossa kesällä 1943 Kääpälässä. Olen Kääpälässä myös 1944 noin kahden vuoden ikäisenä, jolloin minusta on otettu studiokuva Lappeenrannassa Ritvan yrittäessä pitää minua paikallaan sen aikaa, että kuvan saa otettua. Valokuvaaja sanoi, että "tuo tyttö täytyy laittaa turkin hihaan ja synnyttää uudelleen, kun ei pysy sekuntiakaan paikallaan". Lappeenrannassa asui äidin puolen sukulaisia, Haverinen Lempi perheineen.

*Karin äiti Maire, Tuula , Kari,
Amalia-mummo, äiti ja minä*

Sotavuosina olin 2-3 vuotias, kun äidin kanssa lähdettiin Kääpälästä salakuljettamaan lampaan lihaa Hesaan. Ulla-Maija oli mummon pihalla, mutta sitten se matkasi matkalaukussa paloitetuna kanssamme Helsinkiin. Kouvolaan asemalla flirttailin pikkutyttönä poliiseille,

että "mulla on Ulla-Maija matkalaukussa". Poliisit siihen, että "vai on sulla Ulla-Maija matkalaukussa. No sehän on mukavaa." Äiti oli sydän syrjällään ja kuunteli meidän keskustelua. Poliisit luulivat varmaan, että se oli nukke, joten ei tarvinnut matkalaukkuja avata. Lihat olisivat jääneet siihen ja varmaan sakot päälle, jos olisimme paljastuneet.

Asuntopula Helsingissä oli kova, asuttiin Pietarinkadulla jonkin aikaa ja sitten vanhempani löysivät asunnon Katajanokalta osoitteesta Katajanokankatu 8. Asunto oli pieni ja pimeä hellahuone alkovilla. Ikkuna oli pihalle ja maisemana vastapäätä oleva tiiliseinä ja roskikset. Siihen aikaan ei kerrostalojen pihoilla ollut mitään muuta kuin se "piha", joka oli asfalttia. Kaikesta oli pulaa, myös lämpimästä. Kivihiili, öljy ja puutkin olivat vähissä sodan aikana ja sen jälkeen ja kerrostaloasunnoissa oli lämmintä 10-14 astetta. Siihen aikaan villavaatteet kylmään aikaan olivat kova sana. Kaikki ruokatavarat olivat kortilla ja annokset perheessä olivat juuri sellaisia, että niillä just ja just tuli toimeen, ylimääräistä ei voinut ostaa, jollei sitten vaihtanut kauppiiaan kanssa jonkun kortin tuotetta johonkin toiseen. Sekin oli varmasti mahdollista, jos kauppias oli tuttu.

Kaupasta saatiin elintarvikkeita kupongeilla, kävin vastapäätä Varubodenissa ostamassa jotain ja kuponkeja leikattiin. Elannon maito- ja leipäkauppa oli Luotsikadun mäessä kulman takana. Ja siitä alaspäin mentäessä on vieläkin kaunis valurautainen portti. Pienenä heitin kuperkeikkoja portissa olevissa isoissa renkaissa. Nyt kun niitä katselen, ajattelen, että olenko joskus ollut niin pieni, että olen mennyt renkaista ympäri tuosta vaan.

Samassa talossa asui tuleva koulukaverini Mirja Hopea perheineen ja pari vuotta vanhempi Riitta Melari perheineen. Laivastokatu 4:ssä asui Ann-Mari, jonka äiti oli torilla kalakauppiaana, myös Banerjeen Nina ja hänen veljensä Peter asuivat samassa talossa. Heidän äitinsä teki kotona pieniä savikoristeita ja kukkopillejä, kotona oli polttouuni niiden polttamista varten.

Meidän ns. yläpihan erotti Laivastokatu 4:n pihasta vain aita, josta lasten oli helppo siirtyä ”alapihalle”. Talossa oli mukava talonmies, joka talvisin kasasi ison lumikasan pihalle, johon tehtiin hyvän kokoinen lumilinna. Siellä joskus istuttiin kynttilää poltellen.

Satamakatu 11:ssa toimi 1904 perustettu Pauligin kahvipaahtimo, kahvin tuoksu leijui ympäristössä. Talonmiehen lapset Anneli ja Olli kuuluivat kaveriporukkaan. Paulig kuului samaan kortteliin, missä asuttiin Katajanokankadun puolella.

Vuonna 1904 Paulig laajensi toimintaansa tukkumyynnistä elintarviketeollisuuteen. Gustav Paulig perusti Pohjoismaiden ensimmäisen kahvipaahtimon Helsingin Katajanokalla sijaitsevaan varastorakennukseen. Yhdysvaltalainen John Arbuckle oli kehittänyt kahvin teollisen paahtamisen 1800-luvun lopulla. Siihen asti kahvia oli myyty vain raakakahvina ja se piti paahtaa eli prännätä kotona. Myös Pauligin toimittamasta kahvista suurin osa oli aluksi raakakahvia. Vasta vuonna 1926 paahtetun kahvin menekki ylitti raakakahvin myynnin Suomessa.

Aluksi Paulig toimitti paahdetun kahvin kauppoihin viiden kilon pakkauksissa. Maarianhaminalaisen kauppiaan kyselyn tuloksena vuonna 1924 Paulig toi ensimmäisenä markkinoille kuluttajapakkauksiin pakatut kahvit. Ensimmäiset pakkaukset olivat käsin käärityjä ja sinetöityjä 250 ja 500 gramman paperipusseja. Seuraavana vuonna paahtimoon saatiin ensimmäinen pakkauskone ja kahvia alettiin pian myydä myös 100 gramman pakkauksessa.

25. toimintavuotenaan, vuonna 1929, Paulig toi markkinoille ensimmäiset kahvimerkkituotteensa Juhlasekoituksen ja Presidentin sekoituksen, jotka olivat Juhla Mokka- ja Presidentti-kahvien edeltäjiä. Aiemmin Paulig oli nimennyt kahvinsa numeroilla. Kahta vuotta myöhemmin, vuonna 1931, kauppojen hyllyille ilmestyi valmiiksi jauhettua kahvia. Samaan aikaan kahvipaketteihin alettiin painaa päivämääräleimat tuoreuden osoittamiseksi. Paulig teki sen ensimmäisenä Euroopassa.

Paulig oli ostanut Nissenin kahvila- ja kahvikauppaketjun vuonna 1909 saadakseen uudet tuotteensa paremmin kuluttajien tietoisuuteen. Nissen nousi muutamassa vuodessa helsinkiläisten suosikiksi. Pauligin omistuksessa Nisseneitä perustettiin ympäri Suomea. Valtakunnallinen myyntiverkosto edisti Pauligin tuotteiden leviämistä koko maahan.

Gustavin ja Berthan poika Eduard Paulig oli yhtiön toimitusjohtaja vuodesta 1919 vuoteen 1947 asti. Hänen

aikanaan Paulig kehittyi merkittäväksi elintarvikealan yritykseksi.

Paulig avasi Herttoniemeen Pohjoismaiden ensimmäisen pakastetehtaan.

Vuonna 1950 Paulig esitteli Paula-tytön. Idean Paulasta yrityskuvan hengettärenä toi Eduardin poika Henrik Pau-

lig Amerikan-matkansa tuliaisina. Kansallispukuinen Paula kaatamassa kahvia kuparisesta pannusta oli tuttu näky eri yhteyksissä. Paula-tytön menestystä seurasi kolme vuotta myöhemmin uusi villitys: keräilykorttisarja, joka teki myös pikkuautoilijoista Pauligin kahvien ystäviä.

Vanhat toimitilat Helsingin Katajanokalla kävivät pieniksi. Paahtimo ja pakkaamo muuttivat Vuosaareen uusiin, ajanmukaisiin tiloihin vuonna 1968. Presidentti Urho Kekkonen juhlisti vihkiäisiä läsnäolollaan.

Katajanokka ei ole mikään suuri ”saari”, sen kävelee ympäri alle tunnissa. Pieneen tilaan on mahtunut paljon sekä asukkaita että mm. teollisuutta, lapsuudessani kaupungin keskellä toimi erilaisia teollisuuslaitoksia.

Ensimmäinen hopeamarkka lyötiin silloisen kalastajahökelikylän laidalle rakennetussa uudessa, mutta säästäväisyyssyistä vaatimattomassa Suomen Rahapajassa 15.10.1864. Vuonna 1865 hopeamarkka julistettiin Suomen ainoaksi viralliseksi maksuvälineeksi. Rahapaja

toimi Katajanokalla vuoteen 1988 asti, jolloin se avasi tuotantolaitoksen Vantaalle.

Uspenskin katedraali on rakennettu pääasiassa lahjoitusvaroin 1862-1868. Uspenskin katedraalin rakentamiseen käytettiin tiiliä, jotka tuotiin Ahvenanmaalta Bomarsundin purettavasta linnoituksesta. 1960-luvulla katedraalia kunnostettiin ja sen kupolit kullattiin ja korjaustyö valmistui kirkon 100-vuotisjuhliin 1968. Kirkon kupolit päällystettiin 24 karaatin kullalla uudestaan vuodesta 2004 alkaen ja kultaustyö valmistui touko-kuussa 2007. Pohjoisseinälle oli sijoitettu ikoni, Kozelstsanin Jumalanäiti, joka on tuotu kirkkoon Viipurin Sorvalista. Ikoni on koristettu helmin, ja sen suojalasin alla on monia kiitokseksi saatuja koruja ja ristejä. Ikoni varastettiin aamuyöllä 9. kesäkuuta 2010. Kirkkoon oli murtauduttu ja yritetty viedä myös toinen ikoni. Poliisi piti varkautta tilaustyönä ja epäili varastetun ikonin päätyvän ulkomaille - lähinnä itäiseen Eurooppaan -, koska sen myymistä Suomessa pidettiin käytännössä mahdottomana. Kozelstsanin Jumalanäiti löydettiin kuitenkin maastokätköstä läheltä Turkua helmikuussa 2011, kun varkaudesta rangaistustaan istuva mies kertoi sijainnista oma-aloitteisesti. Ikoni vietiin korjattavaksi Uuteen Valamon luostariin Heinävedelle.

Katajanokan Upseerikasino valmistui venäläiselle upseeristolle todennäköisesti vuonna 1913. Siellä vietettiin loisteliaita ja huomiota herättäviä juhlia aitoon venäläiseen tapaan. Ruokailun lisäksi Kasinolla oli myös mahdollista pelata biljardia, koronaa ja korttipelejä. Maaliskuussa 1917 Venäjällä puhkesi vallankumous ja Helsinkiin sijoitetut venäläiset matruusit ottivat upseerikerhon haltuunsa. Suomen upseeriston käyttöön Kasino siirtyi 1919. Eri maanpuolustusjärjestöt ovat siitä lähtien

käyttäneet talon tiloja säännöllisesti omiin tapahtumiinsa. Sotien jälkeen Kasino peruskorjattiin. Taloon rakennettiin tuolloin mm. kuuluisat Marski- ja Korsu-kabinetit. Vuonna 1954 rakennettiin Sailor-kabinetti ja seuraavana vuonna Jääkäri-kabinetti. Suuri peruskorjaus tapahtui 60- ja 70-lukujen vaihteessa, jolloin talo oli kiinni melkein vuoden päivät.

Upseerikasinolta eteenpäin vievä ns. "alatie" vei suljetulle portille, jonka takana oli sotilasalueita. Merikasarmien rakennusten monikerroksinen historia ulottuu 1700-luvulle, kun Helsinkiin ja sen edustan saarille alettiin rakentaa varikkolinnoitusta Ruotsin valtakunnan suojaksi. Kun Suomi liitettiin Venäjään Merikasarmi oli Venäjän armeijan käytössä 1838- eteenpäin. Carl Ludvig Engel suunnitteli kasarmirakennuksen. Kasarmia laajennettiin 1925 - 1938. Itsenäistymisen jälkeen rakennukset siirtyivät Suomen puolustusvoimille ja alueella toimi mm. Helsingin laivastoasema ja merivoimien esikunta. 1950-luvun lopulta vuoteen 1975 asti kasarmirakennusten pääasiallisena käyttäjänä oli Valmetin telakka. Rakennettiin Engelin suunnitelmasta puuttumaan jäänyt upseerikasarmi ja pihan neliömäinen muoto täydennettiin uusilla siipirakennuksilla. Ulkoasiainministeriö muutti alueella 1987. Linnankadun päässä oli suuri massiivinen, punatiilinen kerrostalo "Lutikkalinna", joka oli Puolustusvoimien henkilökunnan asuintalo. Nimelle on erilaisia selityksiä. Taustalla saattavat olla todelliset lutikat, joita rakennuksesta kertoman mukaan tavattiin runsaasti siellä asuneiden venäläisten Itämeren laivaston sotilaiden ja heidän perheidensä jäljiltä, kun valkoiset valtasivat Helsingin huhtikuussa 1918. Talo näkyi massiivisena talona hyvin koululle, jota kävin Linnankadulla. Talossa asui muutamia luokkakavereita.

Tämä tarina liikkuu niin pääkaupungin hulinassa, maaseudun rauhassa kuin pitkin ja poikin maailmaa. Se on omaelämäkerrallinen helsinkiläistytön tarina 1940-luvun alusta tähän päivään. Siihen on kerätty muutosten tuulia vuosikymmenten ajalta, miten Suomea on rakennettu, miten Helsinki on kasvanut ja levinnyt lähiöihin. Minkälaisia muutoksia sekä kaupungissa että maalla on tapahtunut vuosikymmenten aikana ja minkälainen on yhden tavallisen työläisperheen tytön tarina näissä kaikissa mullistuksissa. Kannattaa tehdä vuosikymmenten ja muutosten matka tämän tarinan myötä.

